

Epistole sentimentale

Blacks

Un asfințit îmi flutură-n oglindă
scrisori ce curg din ceruri arămii
Și-o frică nevăzută mă colindă
drept epilog la ce ai vrut să fii.

Și eu ți-am scris în vremuri de legendă
Cum m-am născut atunci când ai cedat
Fâșiile de suflet în arendă
către-o iubire fără de rabat.

Te-am întrebat în stoluri de cuvinte
De ce am fost alesul cel dintâi?
Când toata lumea îți era-nainte,
de ce ți-am fost iubirii căpătâi?

Știi ce iubire am simțit în mine
când te-am găsit o floare scânteind?
M-am înălțat rebel dintre stamine
cu aripi de polen să te cuprind.

Te-am învelit cu focuri din dorințe
cu sărutări și soapte de amor
Și te-am tratat de-a lumii ingerințe
zburând în doi spre-un cer absorbitor.

Ți-am desfăcut un Univers în cale
spre a pași spre tot ce ți-ai dorit
Și, pas cu pas, ți-am așternut petale
din dafinul iubirii înflorit.

Când ai ajuns pe nesperate creste
dorite de internele trăiri,
te-ai lepădat de vis și de poveste
și m-ai lăsat captiv în amintiri.

Ți-ai aruncat privirea fulgerește
spre dafinul ce-n dreapta te-a urmat,
ce și-a distrus corola banditește
ca al tău drum să fie fermecat.

Fără de flori, ți s-a părut privirii
un amalgam de crengi fără de rost
Și l-ai împins pe panta despărțirii,

Tristeții să îi fie adăpost.

Tăcerea din cuvinte ca o bardă
în inimă năprasnic a țintit.
Amorului simțire să o piardă
În lunecarea spre un asfințit.

Bolnav de dor și de a ta făptură
nu am căzut, așa cum ți-ai dorit.
Destinului m-am oferit suptură,
dar am rămas cu verde colorit.

Curat și pur, așa cum mi-e destinul,
la dulce așteptare predispus,
pe-un petec de brasardă îmi scriu chinul
De-a te iubi cum te iubesc: NESPUS!

Dedicata tie, floare a destinului meu